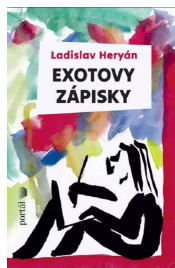

Ladislav Heryán

Exotovy zápisky

Portál s. r. o., Praha, 2024

• 12

(...) Včera již bylo a zítra ještě není a možná nebude, existuje totiž jen dnes.

• 23

To, jak vnímáme svět kolem nás, je vždy odrazem toho, jaký svět je v našem nitru.

• 27

Máme vyspělý sociální stát, rozvinutou zdravotní péči i systém sociálních služeb. Každého člověka vnímáme jako osobu s jeho důstojností a od ní se odvíjejícími lidskými právy. Jenže euroatlantická civilizace byla do své podoby zformována právě křesťanstvím. Bez něj bychom neměli pojetí člověka jako osoby s jeho důstojností a lidskými právy, a tedy bychom zřejmě neměli ani sociální stát. To vše je totiž založeno na židovsko-křesťanské antropologii, a my tak s podivem můžeme říct, že euroatlantická civilizace ve svých strukturách vlastně realizovala evangelium. Proto k nám proudí zástupy uprchlíků z míst, kde se evangelium neuchytilo.

• 32

Utrpení ze života s našimi nejdražšími je tím největším utrpením právě proto, že je nejvíce milujeme.

• 35

Semitské jazyky fungují v tzv. kořenech o třech souhláskách, a tak kořen r-ch-m může po doplnění samohlásek znamenat např. „být jemný“, „být milý“, „být široký“ (a tedy snad přeneseně velkorysý), „být laskavý“, „být soucitný“, „být nakloněn“, „oblíbit si“.

V hebrejštině se tohoto kořene používá jak pro vyjádření toho, že druhého milujeme, tak i toho, že vůči němu cítíme soucit. „Rachamím“ je slitování a „rechem“ mateřské lůno! Já tedy tento kořen vnímám i jako vyjádření velkorysé lásky, která jediná probouzí život v tom, koho milujeme.

• 43

Skoro každý křesťan tak trochu rozumí Bibli. Já jsem ji léta studoval, a mám z ní dokonce doktorát, přes dvacet let ji vyučuji na vyšší i vysoké škole a denně se jí zabývám jako kněz. Jsem naučen o ní hovořit s láskou a pokorou. I přesto občas slyším: „Já si ale o tom, co říkáš, myslím něco jiného.“ Nemyslím si, že musím mít vždycky pravdu, ale vůči argumentu „já si ale myslím...“ jsem v koncích.

• 70

Lidé by chtěli vidět pana faráře, který se jim věnuje, hlavně že má rád děti a v kostele mu nevadí, při mši mluví hezky, takže člověk jde z kostela potěšen, fara je otevřená a plně k dispozici, po mši samozřejmě farní kafe. Chtěli by vidět šťastné řeholníky a sestřičky jako jakýsi důkaz Boží existence a úctyhodný pro-

jev křesťanského ideálu. Jenže ono to nějak nefunguje. Kněží je stále méně, řeholní řády postupně vymírají, modlitby za duchovní povolání ani strategie k jejich získávání jsou neúčinné.

Nemá to být nějak jinak? Je nová doba, a tak nové víno do nových měchů, řekl by Ježíš.

- 85

Nemine týden, aby mi někdo nenapsal o svém strachu z Boha. O pochybách, zda je Ježíš skutečně milosrdný, když v řadě svých podobností hříšníkům slibuje pekelný oheň, pláč a skřípění zubů. O tom, jak lze žít v rozporuplném vztahu k někomu, koho mám milovat a zároveň se bát jeho trestů, k někomu tak nevypočitatelnému, u něhož si vůbec nemůžu být jistý, zda nakonec neskončím ve věčném zatracení.

Jedna studentka, která na toto téma píše bakalářskou práci, mi dnes řekla, že se takovým lidem říká nikoli Boží děti, nýbrž Boží vnuci. Je to prý proto, že ten pokřivený vztah k Bohu nezískali od něj samého, ale zprostředkovaně, od rodičů. Už jejich Bůh byl policajt, a nikoli milující Otec.

- 89

Otec Kuffa přebírá státní cenu z rukou kontroverzního Borise Kollára, v přímém přenosu děkuje předsedovi slovenských nacionalistů Andreji Dankovi a staré struktuře Robertu Ficovi za boj proti „genderové ideologii“, a spolehlivě tím církev staví na stranu temných sil s budoucností odtrženou od demokratického Západu.

- 122

Jedna paní mi řekla, že jí syn nemá rád za to, že chodí do kostela, protože on Boha jen nenávidí. Je možné Lásku nenávidět? Není to spíš tak, že ve své bolesti nenávidíme jen svou představu toho malého a maličného Boha, kterou nám bohužel někdo podstrčil?

- 123

Václav Havel

- Život je radostnou spoluúčastí na zázraku bytí.